

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant:	sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **R. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) z siedzibą w miejscowości S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 grudnia 2012 r. Nr (...) (...) (...)

I. zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki poprzez zmniejszenie wymierzonej kary do kwoty 10.000 tysięcy złotych (dziesięciu tysięcy złotych);

II. w pozostałym zakresie oddala odwołanie;

III. zasądza od R. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) z siedzibą w miejscowości S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmE 43/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2012 r. Prezes Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059), że Przedsiębiorca R. S. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) z siedzibą w miejscowości S. przy ul. (...), posiadający numer identyfikacji podatkowej NIP (...), naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi Nr (...) z dnia 10 listopada 2004 r. w ten sposób, iż w dniu 5 maja 2011 r. poprzez stację paliw w miejscowości L. – Stacja Kolejowa, dokonywał obrotu olejem napędowym niespełniającym wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2008 r., Nr 221, poz. 1441). Za

wskazane działania wymierzono Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 20.000 zł, co stanowi 1,01 % przychodu Przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętych w 2011 r.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE wskazał, iż na Przedsiębiorcy prowadzącym działalność koncesjonowaną spoczywa podstawowy obowiązek wypełniania postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją, w szczególności sposób regulowanej przez Państwo ze względu na bezpieczeństwo Państwa lub obywatela albo inny ważny interes publiczny. Zatem w niniejszej sprawie na przedsiębiorcy spoczywała między innymi odpowiedzialność za dochowanie staranności w odniesieniu do właściwej organizacji obrotu paliwami, w tym także za jakość paliwa wprowadzanego do obrotu. W ocenie organu R. S. nie dopełnił tego obowiązku, nie zadbał bowiem o dochowanie staranności poprzez nieprzeprowadzenie badań laboratoryjnych produktu zanim wprowadził produkt do sprzedaży. Ustalając wysokość kary na podstawie art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne Prezes stwierdził bardzo duży stopień szkodliwości czynu, uwzględniając wielokrotność przekroczenia dopuszczalnej wielkości zawartości siarki w oleju napędowym przeznaczonym do sprzedaży o 546,9%. Na wysokość kary wpływ miał ponadto stopień zawinięcia określono jako – duży oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu -było to pierwsze naruszenie warunku koncesji przez Przedsiębiorcę, jak również jego możliwości finansowe. Badając możliwości finansowe przedsiębiorcy dla ustalenia wymiaru kary Prezes URE uwzględnił przychody powoda uzyskane w 2011 roku w wysokości ogółem – 1.983.712,70 zł, przychody z działalności koncesjonowanej w tej samej wysokości, zaś zysk po odliczeniach – 26.561,42 zł. W ocenie organu wymierzona kara winna stanowić dla osiągnięcia prewencji szczególnej i ogólnej (...) przychodów z działalności koncesjonowanej.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył R. S. wnosząc o jej zmianę i uchylenie w całości. Podniósł, że za ten sam czyn został już ukarany wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu. Do odwołania Przedsiębiorca dołączył ksero wyroku w sprawie o sygn. akt II K 820/11 przeciwko oskarżonemu R. S., o czyn z art. 31 ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, którym Sąd Rejonowy Wydział II Karny w M. uznał go za winnego dokonania zarzucanego mu czynu tożsamego z tym opisanym w decyzji i wymierzył karę 10.000 zł grzywny oraz orzekł o kosztach postępowania. Odwołujący podniósł ponadto, iż przekroczenie norm zawartości siarki nie wynikało z celowego działania. Powodem tego był nieoczyszczony zbiornik używany w czasie gdy normy pozwalały na dużo większą zawartość siarki w paliwach, co wynikało z niedopatrzania związanego z organizacją pracy, a nie chęci zysku. Wskazał również na ukaranie go zbyt wysoką karą, stanowiącą (...) jego zysku w 2011 r.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu Pozwany podkreślił, że to na Powodzie ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom. Celem bowiem koncesjonowanej działalności jest stworzenie takiej organizacji dystrybucji paliw, dzięki której konsument może mieć pełne zaufanie do jakości nabywanego paliwa. Prezes wskazał dodatkowo, iż przekroczenie ponad 5-krotnie norm zawartości siarki w oleju napędowym ma ponadto negatywny wpływ zarówno na środowisko naturalne, jak i na zdrowie człowieka, pociągając za sobą szereg negatywnych skutków z tym związanych. Takie działanie powoda Prezes URE nazwał wprowadzaniem konsumentów w błąd poprzez sprzedaż towaru o jakości innej niż oczekiwana. Odnosząc się do powołania się odwołującego na wyrok karny pozwany stwierdził, że rozstrzygnięcia obu postępowań (karnego i administracyjnego) mogą zapadać niezależnie od siebie ze względu na inny przedmiot tych postępowań. W ocenie organu nie mógł mieć w sprawie zastosowania art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne umożliwiające odstępianie od wymierzenia kary, gdyż dla jego zastosowania niezbędne jest łączne zaistnienie przesłanek: znikomej szkodliwości czynu, zaprzestania naruszenia prawa i realizacji obowiązku przez adresata kary, natomiast stopień społecznej szkodliwości czynu powoda nie mógł doprowadzić do zastosowania tej instytucji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorcy - R. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) z siedzibą w miejscowości S. przy ul. (...), decyzją z dnia 10 listopada 2004 r. Nr (...) udzielono koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 20 listopada 2004 r. do 20 listopada 2014 r. /k. 1 – 5 akt adm./

W pkt 2.2.1. koncesji zostało zawarte postanowienie następującej treści: „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko-chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, w własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub zawartej z tym odbiorcą umowy”

W dniach 5 maja 2011 r. i 19 maja 2011 r. na stacji paliw prowadzonej przez Przedsiębiorcę w miejscowości L. - Stacja Kolejowa odbyła się kontrola przeprowadzona przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w G., w trakcie której pobrano ze zbiornika na ww. stacji paliw próbki (podstawową i kontrolną) oleju napędowego (protokoły kontroli Nr akt kontroli: (...) (...) (...) 2011 i (...) (...) (...) (...). Pobrane próbki następnie przekazano do (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B., celem zbadania zgodności w zakresie jakości z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2008 r. Nr 221, poz. 1441). /k. 8 – 9 akt adm./

Po wykonaniu badań próbki podstawowej oleju napędowego stwierdzono zawyżoną zawartość siarki w stosunku do przepisów powyższego rozporządzenia w zakresie parametru zawartości siarki. W próbce podstawowej oleju napędowego, badanej przez (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B., zawartość siarki wyniosła bowiem 82,6 mg/kg, gdzie maksymalna zawartość, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z metody badawczej powinna wynosić 11,3 mg/kg. Oznacza to, że dopuszczalna norma zawartości siarki w badanym paliwie została przekroczona aż o **630,97 %**. Akredytowane laboratorium (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., po zbadaniu próbki kontrolnej oleju napędowego na wniosek Przedsiębiorcy z dnia 19 maja 2011 r. potwierdziło przekroczenie dopuszczalnej normy jakościowej siarki, gdyż zawartość siarki w przedmiotowej próbce wyniosła 73,1 mg/kg, natomiast maksymalna zawartość, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z metody badawczej powinna wynieść 11,3 mg/kg. Dopuszczalna zawartość tego parametru przekroczona została zatem o **546,9 %**. / protokoły z badań laboratoryjnych próbki podstawowej Nr (...) z dnia 11.05.2011 r. oraz próbki kontrolnej Nr (...) z dnia 21 czerwca 2011 r., k. 8 – 15v., k. 17 - 24 akt adm./

R. S. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 5 maja 2011 r. do dnia 19 maja 2011 r. w miejscowości L. Stacja Kolejowa w gminie T. województwa (...), na prowadzonej przez siebie stacji paliw jako właściciel firmy P.H.U. (...) z siedzibą w (...) w gminie G. województwa (...), działając umyślnie wprowadził do obrotu olej napędowy ON w ilości 3.000 litrów i wartości 14.850 zł nie spełniający wymagań jakościowych określonych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. Nr 221, poz. 1441) w zakresie zawyżonej zawartości siarki, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi. Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy w Międzyzrzeczu II Wydział Karny oskarżony R. S. został uznany za winnego dokonania zarzucanego czynu, za które na podstawie art. 31 ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i wymierzono mu karę 10.000 zł grzywny oraz orzeczono o kosztach procesu w wysokości 1.090 zł. /k. 31 – 31v. akt adm./

W dniu 4 lipca 2012 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wszczął postępowanie w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z możliwością naruszenia przez niego warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 10 listopada 2004 r. Nr (...). /k. 25 – 29 akt adm./

W toku postępowania administracyjnego Przedsiębiorca wyjaśnił, że przekroczenie norm zawartości siarki nie wynikało z jego celowego działania, ale z omyłkowego użycia nie czyszczonego zbiornika, używanego gdy normy pozwalały na dużo większą zawartość siarki w paliwach oraz nadesłał kserokopię wyroku sądu karnego w sprawie II K 820/11 i protokołów kontroli i badań próbek. Wskazał dodatkowo, że pokrył koszty zasądzone przez sąd karny. Wyjaśnił także, że po otrzymaniu wyników badań laboratoryjnych nakazał natychmiastowe czyszczenie wadliwego zbiornika w celu niedopuszczenia do powtórzenia się zaistniałej sytuacji. Przedsiębiorca złożył przy piśmie informację o przychodach, dochodach i sytuacji majątkowej za 2011 r, z której wynika, że w 2011 r. osiągnął przychody z działalności ogółem - 1 983 712,70 zł, przychody z działalności koncesjonowanej - 1.983.712,70 zł, natomiast zysk po odliczeniach wyniósł 26.561,42 zł. /k. 30 – 41, k. 42 – 46 akt adm./

Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania sądowego, a zatem należało je uznać za udowodnione na podstawie art. 229 k.p.c.

Sporna pozostaje wyłącznie kwestia zasadności nałożenia przez Prezesa URE na powoda kary pieniężnej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 ze zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Brzmienie powołanych wyżej przepisów przesądza, w ocenie Sądu, o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi również samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Oznacza to, że Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy. Celem tego postępowania jest dokonanie oceny, czy zostały przez przedsiębiorcę wypełnione obowiązki wynikające z udzielonej mu koncesji, a zatem czy zostały spełnione warunki, na których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie. Stopień zawinienia karanego podmiotu bierze się natomiast wyłącznie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stosownie do treści art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Sąd stanął na stanowisku, że słusznie Prezes URE uznał w zaskarżonej Decyzji, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. Zgodnie bowiem z warunkiem 2.2.1. koncesji udzielonej powodowi koncesjonariuszowi nie wolno było czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. Powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptował również warunek określony w wyżej wymienionym punkcie. Podkreślić należy przy tym, iż przedmiotowy warunek koncesji jednoznacznie zakazywał powodowi sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normatywnym wymaganiom jakościowym.

W świetle ustaleń faktycznych poczynionych wyżej niewątpliwie jest więc, że powód dopuścił się naruszenia powołanego warunku koncesji, gdyż wprowadził do obrotu paliwo o parametrach odbiegających od norm określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2008 r., Nr 221, poz. 1441), co wynika z protokołów kontroli (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w G. oraz załączonych protokołów z badań laboratoryjnych próbki podstawowej.

Bez znaczenia dla oceny naruszenia warunków koncesji była przy tym dobra lub zła wiara przedsiębiorcy czy też dochowanie przez niego aktów staranności adekwatnych do wykonywanej działalności, gdyż odpowiedzialność o charakterze administracyjnym jest odpowiedzialnością obiektywną, niezależną od subiektywnego stosunku podmiotu do czynu. Dlatego okoliczność, że powód nie miał, jak twierdził, świadomości nieodpowiednich parametrów paliwa i że zostało to spowodowane wykorzystaniem zbiornika na paliwo nieużywanego od czasu gdy parametry jakościowe dopuszczały wyższą zawartość siarki w oleju napędowym, nie mogła być uwzględniona przy ocenie naruszenia warunków koncesji.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, jak słusznie orzekł w decyzji Prezes URE, że działanie powoda stanowiło naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a w konsekwencji, że zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Odnosząc się natomiast do wysokości kary pieniężnej nałożonej w decyzji na przedsiębiorcę, to zdaniem Sądu kara ta była nadmiernie wysoka i dlatego podlegała obniżeniu. Sąd uznał bowiem, po dokonaniu szczegółowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że istnieją okoliczności, które uzasadniają zmianę przedmiotowej Decyzji w części odnoszącej się do wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej.

Przed wszystkim na wysokość ostatecznie nałożonej kary pieniężnej wpływ miała sytuacja majątkowa przedsiębiorcy. Wprawdzie podstawą dla ustalenia wymiaru kary stanowią przychody przedsiębiorcy lecz przy ostatecznym jej wymierzaniu nie można abstrahować od kondycji przedsiębiorstwa. Istotne jest bowiem aby wysokość kary wymierzonej przedsiębiorcy nie uniemożliwiała mu dalszego funkcjonowania na rynku, bo temu służy inna instytucja jaka jest cofnięcie koncesji.

Zasadniczo należy wskazać, stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, jedyną granicę wysokości kary pieniężnej stanowi próg w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast w myśl art. 56 ust 6 ustawy ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Jakkolwiek należy zgodzić się z Prezesem URE, że stopień szkodliwości społecznej czynu powoda był bardzo wysoki (olej napędowy przekraczał bowiem normy zawartości siarki ponad pięciokrotnie, a taka jakość sprzedawanego oleju napędowego w praktyce mogła stanowić zagrożenie życia lub zdrowia użytkowników oleju napędowego, jak również negatywnie i w sposób szkodliwy wpływać na środowisko naturalne), to jednak jeśli się porówna wysokość nałożonej kary - 20.000 zł i wysokość dochodu osiągniętego z działalności 26.000 zł to należy uznać, że kara jest nieadekwatna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Nie bez znaczenia dla tej oceny jest również fakt, że przedsiębiorca w 2012r uiszczył także karę grzywny w kwocie 10.000 zł nałożoną na niego w postępowaniu karnym, co oznacza, że cały zysk przedsiębiorstwa z 2011r został skonsumowany przez sankcje finansowe za wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego norm określonych prawem. Taka sytuacja czyni niemożliwym dalsze funkcjonowanie przedsiębiorstwa powoda, które jest przedsiębiorstwem o niedużym potencjale ekonomicznym i zagraża utratą płynności finansowej. Zdaniem Sądu dążąc do wymierzenia kary administracyjnej adekwatnej do stopnia szkodliwości społecznej czynu nie jest możliwe pominięcie aspektu zapewnienia bezpieczeństwa i stabilizacji finansowej przedsiębiorstwa. Kara w wysokości przekraczającej możliwości finansowe przedsiębiorcy niesie ze sobą ryzyko, że przedsiębiorca wycofa się z działalności handlowej a to z kolei jest szkodliwe, bo pociąga za sobą koszty społeczne istotnie większe od uzyskanych z kary korzyści. Należy również zwrócić uwagę, że w gospodarce opartej na konkurencyjności w miarę wzrostu zadłużenia firmy, kredytodawcy z reguły ostrożniej podejmują decyzje dotyczące udzielania nowych kredytów, skracają terminy ich spłacania oraz wymuszają zwiększone odsetki ze względu na większe ryzyko, dlatego nie jest słuszne zakładanie, że przedsiębiorca obłożony sankcjami w kwotach przekraczających jego możliwości finansowe udźwignie ten ciężar ekonomiczny wykorzystując do tego instrumenty finansowe teoretycznie dostępne na rynku..

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że kara w wysokości 10.000 zł choć jest nominalnie niewielka w stosunku do osiągniętego przez przedsiębiorcę przychodu, to spełni jednak funkcję prewencji szczególnej, gdyż jest zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem dla niego na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, z uwagi na fakt, że i tak w świetle niskich dochodów uzyskiwanych z działalności gospodarczej przez powoda stanowi dla niego istotne i dolegliwe obciążenie finansowe.

Jednocześnie w ocenie Sądu sytuacja finansowa powoda pozwala na uiszczenia kary w orzeczonej wysokości bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Przy czym oceny kondycji finansowej strony należy dokonywać na dzień wydania decyzji, gdyż przyjęcie innego, późniejszego momentu mogłoby prowadzić do nadużyć,

bowiem przedsiębiorcy mogliby celowo podejmować takie decyzje biznesowe, które znacznie zmniejszałyby rentowność prowadzonej działalności gospodarczej.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję poprzez zmniejszenie wymierzonej Przedsiębiorcy kary do kwoty 10.000 zł, w pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art 100 k.p.c. zasądzając na rzecz pozwanego zwrot całości poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego pomimo zmiany decyzji w części, gdyż powód wygrał proces tylko niewielkiej części, zaś zasadnicze stanowisko Prezes UKE prezentowane w decyzji dotyczące naruszenia warunków koncesji przez powoda i konieczności poniesienia konsekwencji finansowych tego naruszenia było prawidłowe i zostało podtrzymane przez Sąd w całości. .

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka